

פרשת במדבר

ויתילו על משפחותם לבית אבותם (א, יח)

וברש"י, הביאו ספרי יחוסיהן ועידי חזקת לידתם כל אחד ואחד להתייחס על השבט, ע"כ. ועי' רמב"ן שהשיג ע"ז וכתב ואיננו נראה שיהיו צריכין להביא שטר ועדים על יחוסיהם לשבטיהם ע"ש, ובאמת צ"ע דעת רש"י דהא אי"ז עדות על ממון ואמאי בעינן עדים על היחוס דלכאורה הוא כעדות על איסורין דסגי בע"א וצ"ע.

ואשר יראה לומר, דהנה שיטת הרמב"ם (פ"כ מה' איסו"ב ה"ב) דלהעלות אדם לכהונה בעינן שני עדים שיעידוהו שהוא כהן ועי' ר"ן (כתובות כה, א) דפליג דמעיקר הדין בע"א,

ובביאור פלוגתתם י"ל עפ"מ דאיתא בספרי (דברים סי' קפח) לא יקום עד אחד באיש וגו' להעלות לכהונה ולהורידו מן הכהונה מנין ת"ל לכלל עון וכו',

וע"ש בפירוש רבינו הלל דלהורידו מן הכהונה היינו להעיד עליו שהוא בן גרושה ובעי לפסלו בחללות ולזה בעינן שני עדים, אך כשהנידון אם ישראל הוא או כהן הר"ז כשאר איסורים שע"א נאמן, ונראה דזהו דעת הר"ן.

אכן הרמב"ם יפרש דקאי גם היכא שאינו ענין הכשר ופסול והר"ז נכלל במיעוט דלא יקום ע"א באיש ונתרבה שלהעלות לכהונה אין ע"א נאמן עדות שבמהות דמיא לאיסורים.

ומעתה י"ל דזהו פלוגתת רש"י והרמב"ן, דכשהנידון אם זה משבט ראובן או שמעון ס"ל לרש"י דהוא ג"כ עדות באיש ומשום כן בעינן ב' עדים, אכן הרמב"ן ס"ל כהר"ן דכשאר העדות להכשירו או לפוסלו הוי כשאר איסורים דע"א נאמן.

מקור: בד קודש